

Látnivalók

A Móra Ferenc Múzeum kiállításai (Roosevelt tér 1-3.): Lucs-képgyűjtemény, Patikakiállítás, Móra-szoba. Természettudományi gyűjteményünk leg-

szőbb darabjai, Vinkler László grafikái.

Fekete Ház (Somogyi u. 13.): Céhek, céhemlékek Csongrád megyében, Bálint Sándor- emlékkiállítás, Vihart aratva..., Buday György élete és művei.

Szegedi Vár (Móra-park): Szeged múltja, jelene, jövője...

Varga Mátyás színház-történeti kiállítása (Bécsi krt. 11/A).

Ifjú Lele József néprajzi gyűjteménye (Szeged-Tápé, Vértó u. 4.).

Szélmalom (Kiskundorozsma, Bölc s u.).

Kass Galéria (Vár u. 7.): Kass János grafikái, John Halas kiállítása.

Horváth Mihály utcai Képtár: Szegedi Képzőművészek Nyári Tárlata.

JATE-aula (Dugonics téri egyetem): A szocialista irrealizmus gyöngyszemei II., avagy, talált tárgyak egy letűnt korból.

Bartók Művelődési Központ, B Galéria: Kalmár Márton szobrászművész kiállítása.

Boldog nyárfalevél

A sepsiszentgyörgyi színház Tamási Áron sorozatának friss bemutatója alkalmából teltek meg az újszegedi szabadtéri padosrai, s talán elsősorban nem is a színházi élmény kedvéért — hiszen itt egy szabadtérre „átemelt” kőszínházi produkciót láthatunk —, hanem azért, hogy újra és újra gyönyörködhesünk Tamási Áron tiszta, szép, ősi magyar nyelvében, és üdvözöljük azt a társulatot, amely a „tisza forrás” ápolását vállalta hazájában, a legnehezebb években is. 1968-ban, az *Enekes madár* színpadra állításával indult az a bemutató-sorozat, amely húsz éven át bizonyította, hogy az Állami Magyar Színház missziót teljesít Erdélyben: az anyanyelv, az etnikum, a sorsvállalás, a haza- és szülőföld-szeretet féltő őrzését. Nem véletlen, hogy e küldetés jelképe Tamási Áron, „minden korok legnagyobb erdélyi prózáirója”, akinek

művei maig, sőt örökké ható érvénnyel, makacsul hirdetik, amit az író már „egészségének rongyos bundájában” így fogalmaz meg: „Egy bizonyos: magyarnak születünk, családban és iskolában annak nőttünk; majd végérvényesen döntöttünk abban, hogy hűségben halunk meg... Ez a magyarság bennünk... Egyetlen állapot... S amikor kimondjuk a szót, hogy magyar, ugyanakkor kimondjuk azt is, hogy ezen a földön... idő, munka és vér jogán vagyunk itten, kik e föld védelmében apadtunk számbeli kisebbségre.”

E szavak aktualitásán tűnődhetünk napjaink vérviztató, forgatagában, miközben hálás tapssal jutalmaztuk a színészek ajkán megelevenedő tiszta, ősi magyar nyelv hűségét, lelkes tolmácsolását.

Nagy Márta

Zsoltárok a zsinagógában

Üdítően hatott a rekkenő hőségben a Canticum Kamarakórus hangversenye, melyet a Szeged Városi Csallád Intézet a zsinagógában rendezett meg. A helyszínrhez illő műsört választott a széles repertoárral rendelkező együttes. Az első részben motettákat és egyházi kórusműveket énekeltek a XVII. századtól napjainkig. A kezdés stílusos volt, hiszen *Croce Cantate Dominó*-jának első szava a „canticum”, azaz bibliai ének, az együttes neve, amely többször is elhangzott a mű-előadása során. A két *Kodály*-mű közül a 121. *genfi zsoltár* szopránjának puha, lágy ívei feltűnően szépek voltak. *Sík Sándor Te Deum*, amely a költő pappá szentelésének tiszteletére íródott, a dinamikus szövegmondással hangsúlyozta a mondanivalót.

Ady Az Úr érkezése című verse ihlette *Bárdos*-kórus-sal jól érzékeltették az elhagyatottság által okozott

fájdalmas megtörtséget, majd a megbékélést, melyre a záró harmóniák tiszta csengése utalt. A zsoltár-blokk az Úr dicsőítésére szolgáló *Thompson Alleluia*-val végződött, melyben a könnyedebb ritmikusság jól megfért a magasztos mondanivalóval.

A rövid hangverseny második részében vallásos témájú néger spirituálék szövegeket tartalmaztak meg. E művek vérszédítő ritmikájukkal, időnként profán mondanivalójukkal földközeli hangot adtak, mint az első rész darabjai, de nem nélkülözték a hit tükrözését. Három spirituálét az együttes 6 férfi-tagja adott elő, óhatatlanul is eszünkbe juttatva a világhírű King's Singerst. Hangjuk képzett, szép színnű, jól összeillő volt.

Külön figyelmet érdemel a szövegek között *Szél Bernadette* egyre érettebb, meleg szopránja. Hangja minőségét, előadásának érzelmű töltését figyelve, egy-

re inkább elképzelhető, hogy önálló dalesttel léphessen fel.

A koncert mintegy kerekete befejezéséig egy David királyra emlékező spirituálét énekeltek el. *Gyűdi Sándor* kórusvezetése, konferálása, ismét meghatározó volt. Jelenlétével bensőséges atmoszférát képes teremteni. Neki köszönhető, hogy a több évvel ezelőtt alakult együttes egyre megújulva, felszabadultan és lelkesen énekel tovább.

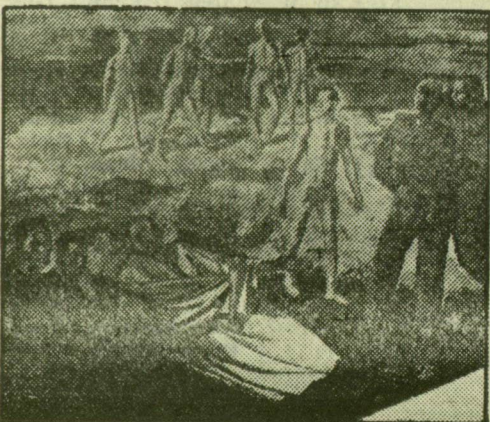
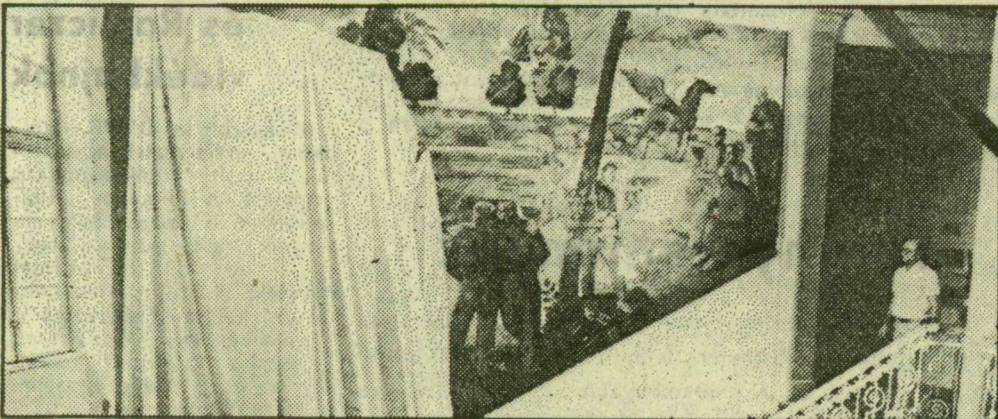
A kamarakórus szinte baráti közösség, így valószínűleg nem zavarja őket a pár hónapos gyerek felsírása, a nagyobbak belebeszélése, hiszen az övéik együtt élnek velük. Mégis, jó lenne, ha gondolnának a sokféle emberből összetevődő közönségre, és a fellépések idejére megpróbálnák valahol elhelyezni a kicsiket. A lány pianóba beleszaporó gyerek-sírás a közönségnek ugyan is meglehetősen zavaró.

Gresó Erzsébet

Vinkler-falfestményt restauráltak

Tegnap délután felavatták Vinkler László Tisza-parti Parnasszus című falfestményét a JATE Kalmár László kibernetikai laboratóriumának Árpád tér 2. szám alatti épü-

letében. Ünnepi beszédet mondott: Csákány Béla rektor. Az 1938-ban készült alkotást évtizedekig vakolat fedte, mostantól újra gyönyörködhetnek benne az épület látogatói.

Nagy László felvételek

SZIN

A borsos árú jegyek bosszúja

Vasárnap ért véget a sorrendben huszonegyedik SZIN. Sok szempontból azonban ez volt az első olyan, amely nem KISZ-, illetve állami támogatások segítségével szerveződött. Ezért ez volt az első olyan is, amelyen — igen borsos — belépődíjat kellett fizetni. Eredetileg a Szeged SC stadionjába pénteken 150, szombaton 200 forintért lehetett bejutni. A két napra érvényes „bérlet” is 300 forint. Ezek az irreálisan magas árak meg is bosszulták magukat. Pénteken az érdeklődést még csekélynek sem lehetett nevezni. Aztán szombaton 100 forintokért a Lord együttes koncertjére megtelt a lelátó.

Érdeklődtem, vajon miért nem lehetett — a SZIN hagyományainak megfelelő — belvárosi SZIN-helyen megrendezni a koncerteket. Azt a felvilágosítást kaptam, hogy a rakparton azért nem akartak bulit, mert nem tudták volna körülkeríteni a területet, és nehéz lett volna megbízni a belépők szedését...

Javuló közbiztonság

Elbeszélgettem egy szolgálatban levő rendőrrel. A társalgásnak az volt az apropója, hogy a Dugonics téren egy fiatalember rosszul lett. Később kiderült, hogy csak enyhe alkoholemrgézés volt.

Érdeklődésemre elmondta a rendőr, hogy lényegesen kevesebb esetben kellett intézkedniük, mint az előző években. Ez a Dugonics téri eset sem tekinthető jellemzőnek.

Valószínűleg a megszokottnál kevesebb látogató, a megszokottnál drágább üdítő- és alkoholárak, valamint az emberek zsebében a jóval kevesebb pénz eredményezte, hogy idén kevesebb volt a „balhé”.

Még egy említésre méltó dolog, ami példamutató volt: a szervezők és a rendőrség a megelőzést választotta irányulv, és megelégedtek a diszkrét jelenlétel. Nem váltak tehát főszereplővé a statiszták, nem hergelték felesleges intézkedésekkel a fiatalokat.

A Szeged SC-stadion „biztonsági szolgálatának” tagjai közt nem kis örömmel fedeztem fel világbajnoki ezüstérmes kick-bokszosunkat, Tóth Istvánt. Először a stadion biztonsági szabályairól kérdeztem. Elmondta, hogy az összes rendező rádión keresztül érintkezik egymással, és igen jól felkészültek az esetleges rendbontások megakadályozására.

Szerencsére két nap alatt csak a jegy nélküli „beugrókat”, és az esetleges feltűnési viselkedésben szenvedő két-három embert kellett a rendezőknek rendre utasítani.

A rendőrség jelenlétére csak az igen nagy számú rendőrautóból lehetett következtetni.

A másik oldal

A pozitív benyomások ellenére, messze nem volt egyértelműen örömteli a rendezvénysorozat fogadása. A szülők, nagyszülők, fiatal lányok, de még fiúk is — nem szívesen sétálnak ilyenkor a Stefánián, vagy épp a ligetben. Sokuk elmondása alapján, bizonyos, hogy a városról kialakított összképnek sem túlzottan pozitív a végkifejlete. Egy amerikai fiúval éppen erről beszélgettem:

— *Te, mi folyik most a városotokban?* — kérdezte fejét jobbra-balra fordítgatva Mike.

— *Ezekben a napokban tartják a magyar ifjúság szegedi ünnepét, ifjúsági napok vannak.*

— *Mondd, nálatok ez az ifjúság?* — folytatja látható megdöbbenéssel.

— *Hát, legalábbis annak egy része. De hát nem járhat mindenki zakóban!*

— *Íde figyelj, mást sem látok és látam, hogy vagy csövesek, vagy punkok, vagy ilyen népies fiatalok vannak itt. Nem túl egyoldalú ez?*

Nem tudom cáfolni Mike véleményét. Ő is felvetette az egyik legszembetűnőbb furcsaságot. Eddig ugye az volt a „mély”, aki szakadt, vagy épp csak lezser ruhákban járva, értekezett az élet fájdalmairól, árnyoldalairól. Most „vissza az ösforráshoz” jelszóval, a bőjű fehér népviseletek, szoknyák, mellények, ingek tarisznyák teszik mássá a fiatalokat, mint amik, illetve mint a többiek. De ez végül is magánügy, csak mint tendenciára érdemes felfigyelni.

Érdekes párbeszéd a trolin. Két negyvenéves hölgy trécsel. A 9-esen éppen a Szeged SC stadionja felé kanyarodtak, mikoris a trolin található fiatalok látványát tovább nem bírva, halkan, nagyon halkan megszólalt egyikük:

— *Te képzeld el, tavaly a Jolán lányát megerőszakolta egy ilyen bőrféjű. Nem féltelmes? Az ember ilyenkor ki nem teheti a lábát, mindennél ezek a bűdös, koszos csavargók!* A lányomnak megmondtam, hogy inkább utazzon el a barátaival egy pár napra Pestre vagy a Balatonra, mint hogy itt le-

gyen, amíg ez a csöves találkozó tart. Szörnyű.

— *Jól van drágám, nem kell annyira felfűjni. Hidd el, a fiataloknak szüksége van erre, vagy legalábbis erre a lehetőségre, csak az a gond, hogy nem tudnak vele élni. Na, jelezdél...*

— *Ugyan már, mért veszed védelmedbe ezeket. Három hétig nem lehet kitenni a lábunkat az utcára a kosztól. Itt vannak most a szabadtéri játékok is, meg egy csomó turista, hogyan állunk meg a szemük előtt?*

Ennyi hangzott el a trolin, mely párbeszéd valószínűleg tükrözheti sokak véleményét is.

Dóczy József—Csúri Akos